

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum sacerdos possit semper suum subditum absoluere? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

venerunt, nisi in necessitatis articulo, vbi nemini sacramenta sunt deneganda.

Ad primum ergo dicendum, quòd ad absolutionē à peccato requiritur duplex potestas *, scilicet potestas ordinis, & potestas iurisdictionis. Prima quidem potestas est æqualiter in omnibus sacerdotibus, non autem secunda: & ideò vbi Dominus Ioan. 20. dedit omnibus Apostolis cõmuniter potestatem remittendi peccata, intelligitur de potestate quæ consequitur ordinem: vnde & sacerdotibus, quando ordinantur, illa verba dicuntur. Sed Petro singulariter dedit potestatem dimittendi peccata, Matth. 16. vt intelligatur quòd ipse præ alijs habet potestatem iurisdictionis. Potestas autem ordinis, quantum est de se, se extendit ad omnes absoluendos: & ideò indeterminatè Dominus dicit, Quorum remisistis peccata: intelligens tamen, quòd vsus illius potestatis esse debet, præsupposita potestate Petro collata, secundum ipsius ordinationem.

Ad secundum dicendum, quòd clavis materialis non potest aperire, nisi seram propriam; nec aliqua virtus actiua potest agere, nisi in propriam materiam. Materia autem propria potestatis ordinis efficitur aliquis per iurisdictionem: & ideò non potest aliquis clauē vtī in eum, in quem iurisdictionis non datur.

Ad tertium dicendum, quòd populus Israel vnus populus erat, & * vnum tantummodo templum habebat: vnde non oportebat sacerdotum iurisdictiones distinguī, sicut nunc in Ecclesia, in qua congregantur diuersi populi & nationes.

ARTIC. II.

Vtrum sacerdos possit semper suum subditum absoluere?

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quòd sacerdos non possit semper suum subditum absoluere. Sicut enim Augustinus * in littera † dicit, Nullus officio sacerdotis vtī debet, nisi immunis ab illis sit,

sup. q. 19.
ar. 3. ad
4.

* alias tā
rum vnū
dominū
tempora-
le.

79

* in lib.
de vera,
& falsa
pæn. c. 20
to 4.

† Et ha-
bet Mag.
4. Sent. d.
19. S. D.
in fine.

*alias in
dicat. fit, quæ in alijs * vindicat. Sed quandoque contingit, quod sacerdos est particeps criminis quod subditus suus commisit; sicut cum mulierem subditam cognovit. Ergo videtur, quod non semper possit in suos subditos potestate clauium vti.

¶ 2 Præterea, Per potestatem clauium homo ab omnibus defectibus curatur. Sed quandoque aliquis peccato annexus est irregularitatis defectus, vel excommunicationis sententia, à qua simplex sacerdos absoluere non potest. Ergo videtur, quod non possit vti clauium potestate, in illos qui talibus irregulari sunt.

*alias in
iudicio. ¶ 3 Præterea, Sacerdotij nostri iudicium * & potestas per iudicium veteris sacerdotij figuratur. In minoribus iudicibus secundum legem non omnia continebat discutere, sed ad superiores recurrere. dicitur Exod. 24. Si quid natum fuerit quaestio inter vos, &c. Ergo videtur quod nec sacerdos de quibus peccatis possit subditum suum absoluere, sed debeat ad superiorem remittere.

SED contra, Cuicumque committitur principaliter committitur & accessorium. Sed sacerdotibus committitur quod subditis suis Eucharistiam dispensare, ad quæ ordinatur absolutio à peccatis quibuscumque. Ergo sacerdos ab omnibus peccatis potest subditum suum absoluere, quantum est de clauium potestate.

¶ 3 Præterea, Gratia omne peccatum tollit, quantumcumque sit parua. Sed sacerdos sacramenta dispensat, quibus gratia datur. Ergo quantum est de potestate clauium, de omnibus peccatis absoluere potest.

RESPONDEO dicendum, quod potestas ordinis quantum est de se, extendit se ad omnia peccata mittenda. Sed quia ad usum huiusmodi potestatis dictum est *) requiritur iurisdicchio, quæ à maioribus in inferiores descendit: ideo potest superior aliquam sibi reseruare, in quibus iudicium inferiori non committat: alias de quolibet potest simplex sacerdos

¶ 17. ar.
2. & 9.
proc. art.
3. ad 4.
et 9. pra-
senti, ar.
1. ad 1.

bens iurisdictionem absoluere . Sunt autem quinque casus , in quibus oportet quòd simplex sacerdos penitentem ad superiorem remittat . Primus est , quando solemnis penitentia est imponenda : quia eius minister proprius est Episcopus . Secundus est de excommunicatis , quando inferior sacerdos non potest absoluere , utpote quando est a superiori excommunicatus . Tertius , quando inuenit irregularitatem contractam , pro cuius dispensatione debet ad superiorem remittere . Quartus , de incendiarijs . Quintus , quando est consuetudo in aliquo Episcopatu , quòd enormia crimina ad terrorem referrentur Episcopo : quia consuetudo dat vel aufert in talibus potestatem .

Ad primum ergo dicendum , quòd in tali casu , nec sacerdos debet audire confessionem mulieris , cum quia peccauit , de illo peccato . Sed debet ad alium mittere : nec illa debet ei confiteri , sed debet petere licentiam ad alium eundi , vel ad superiorem recurrere , si ille licentiam denegaret : tum propter periculum ; tum quia est minor verecundia : si tamen absolueret , absoluta esset . Quod enim Augustinus dicit * , *loco citato in argum. 1.* quòd non debet esse in eodem crimine , intelligendum est , secundum congruitatem , non secundum necessitatem sacramenti .

Ad secundum dicendum , quòd penitentia ab omnibus defectibus culpæ liberat , non autem ab omnibus defectibus pœnæ : quia adhuc post peractam penitentiam de homicidio , aliquis remanet irregularis . Unde sacerdos potest de crimine absoluere ; & pro pena amouenda debet ad superiorem remittere : nisi in excommunicatione , quia absolutio ab ipsa , debet precedere absolutionem a peccato : quia quamdiu aliquis est excommunicatus , non potest recipere aiquod Ecclesie sacramentum .

Ad tertium dicendum , quòd ratio illa procedit quantum ad hæc , in quibus sibi superiores potestatem iurisdictionis reseruant .